

Отъ далеку своя любовъ пита,  
Даль ъ живо Янкула Войвода.

Мурчовица веле и говоре:

„Я си тебе, добро, почувяла,  
На Янкула отрува сумъ дала,  
И Янкула младо си умрело.“

Какъ си дочу Мурчо господаринъ,

Мошне горко на него паднало,

Защо веке не ъ живо брате,

И отъ коня оно ъ слезело,

Со лютина сабя потъргнало,

Да исече своя първа любовъ.

Тога вика Янкула Войвода:

„Мои брате, Мурчо господаре!

Сабаръ чини, уще сумъ си живо.“

Какъ го виде Мурчо господаринъ,

Со радостъ сѣ на диванъ качуве,

Съ братска любовъ брата здравувало,

На свой любовъ даръ ъ дарувало.

---

160.

*Неда Крамянка.*

Хубаво Недо Крамянко!

Свекаръ си Неди говори:

„Снашице Недо хубаво!

Е' сега деветъ години,

Като сми тука довеле,

Твои-те брате, Недо ле,

На госте ти не додоха,

Да добавъ, да ти споходатъ;

Дали ся дипъ чорбаджіе

Почорбаджіе отъ назе,

Или ся дипъ сиромаси,

Та нематъ сѣ ощо да добавъ?“

Неди ъ хатаръ остаю,

Та зела бѣли медници,

Та ъ на вода отишла,

На горно крайно кладенце.

Тамъ найде момче Кремѣнче,

Та па на момче говори:

„Момче Кремѣнче, селѣнче!

Здраво ли сте, живо ли сте?

Здраво ли сѣ мой-те братѣ,

Отъ стока повлачили ся,

Що ъ баща ми оставилъ?“

Момче Кремѣнче говори:

„Хубаво Недо селѣнко!

Здраво сми, и живо сми,

Здраво сѣ твои-те братѣ,

И отъ стока сѣ повлачи,

Што е баща ти оставилъ,

Дваждѣ е повече станало,

Сега ся, Недо, стягаха,

Тебѣ на гости да добавъ;